

Juntes, junts, som més fortes

Any rere any escrivim manifestos, denúncies públiques, es llancen dades sobre la precarietat laboral, explotacions, feminicidis, abusos de drets fonamentals, cosificació, sexisme als carrers i el masclisme i micromasclismes que s'impregna entre els i les més joves. Cada dia sospirem davant la televisió o passem ràpid la pàgina del diari davant d'un nou assassinat a una dona mentre pensem "una altra" i preguem, inconscientment per les agnòstiques, que no ens toqui a nosaltres o a les companyes més properes. Són laments que sabem que recauen en una educació global que margina la igualtat de ser, d'oportunitats, de drets i deures i que s'acomoda en la manca de generar esperit crític i fomentar el poder i les submissions entre homes i dones. "Per costum", "per cultura", per comoditat, per preservar privilegis.

Hi ha un proverbi àrab que diu "Qui vol fer les coses busca les eines, qui no, busca les excuses". Per tant, només podem lamentar-nos de no haver treballat per una igualtat real on el respecte sigui la base de la convivència. Agafeu la ma d'aquelles que tenen projectes musicals, artístics, pedagògics. Literatura, història recuperada, textos analítics i amb propostes. Grups de dones i d'homes. Són mans que teixeixen projectes, que analitzen i s'autoavaluen alhora que s'ocupen de la llar i mantenen les responsabilitats en els seus espais laborals. No són éssers sobrenaturals, no deixen d'estar explotades, patir assetjament, rebre impactes sexistes a la publicitat, les cançons i la moda, prémer fort les agulles i esquivar aquests missatges amb vestit d'esgrima i cordes d'alpinisme per rescatar-nos si caiem en alguna de les trampes. Són mans que buscaran altres mans que les ajudin a aixecar-se i veure les ferides com a aprenentatges, mans que deixaran de feinejar per aplaudir a aquells i aquelles que es sumen a la lluita feminista sense por del terme perquè el contingut i les conseqüències són la raó de pes, mans que seguiran treballant des de l'àmbit privat al públic. Mans que esperen haver de deixar de comptar dades i denúncies. Mans que esperen que des de les cases, l'escola, la política, el carrer, el mercat i des d'un mateix, una mateixa assumim el problema com a propi i prioritari i que les excuses i les banalitzacions no siguin l'excusa de la por a enfrontar-nos a allò que s'està fent massa monstruós "al primer món".